

Nu måste omvärlden medverka till en rättvis fred

Under de senaste åren har jag haft möjlighet att besöka Israel och Västbanken vid flera tillfällen. Det är svårt att med ord beskriva den känsla av vanmakt man upplever när man ser hur människor förnedras och hotas, när friheten beskärs liksom möjligheterna att nå skola och arbete. Att med egna ögon se och tala med människor vars hus på några timmars varsel mejats ned, att åka utefter och ta sig igenom den mur/barriär som skiljer åldringar från barn, vuxna från arbete och ungdomar från skola är en kuslig upplevelse, en upplevelse som förstärks vid gränskontrollerna där människor ibland föses som boskap med gevären riktade mot sig.

I mitt livsuppdrag inrymmer jag en skyldighet att stå upp för människor som på olika sätt behandlas orätt. Jag tar mig friheten att framföra dessa åsikter - även om de anses både obekväma och känsliga i olika sammanhang.

Jag har talat med många israeler och palestinier i olika åldrar och livssituationer. Jag har träffat advokater, politiker, lärare och olika religiösa ledare samt också företrädare för flera ideella fredsorganisationer, på båda sidor. Jag har mött många kristna palestinier som känt sig bortglömda och svikna av sina trossyskon runt om i världen. Trossyskon som vid sina pilgrimsresor och besök i det Heliga Landet inte ens känt till att det finns kristna palestinier! Det samfälliga budskapet vid alla mina möten är längtan efter fred och frihet. Men också vädjan till omvärlden att medverka till att en rättvis fred kan bli möjlig.

Det är ofattbara 40 år sedan de palestinska områdena ockuperades. Fyrtio år av ofrihet, fruktan, förnedring och fattigdom. Nu upplever tredje generationen sina liv i flyktingläger. En tillfällig ockupation har blivit allt annat än tillfällig. Det är nu hög tid att omvärlden medverkar till en rättvis, fredlig och varaktig överenskommelse. För inte kan vi med öppna ögon se att ytterligare generationer tvingas leva under dessa förödmjukande omständigheter?

Vid min senaste resa, i början av mars, upplevde jag både förtvivlan och hopp. Besöket i Betlehem har etsat sig fast på näthinnan och gjorde mig djupt bedrövad. Odlingsmark och grönområden förstörs systematiskt av en mur som byggs i rekordfart. Instängdheten blev så påträngande och tankarna på framtiden för barnen var outhärdlig.

Hoppet gav mig mötet med den nyligen tillträdde informationsministern i den palestinska regeringen Mustafa Barghouti, men också den israeliske parlamentarikern Yossi Beilin. De gav båda uttryck för möjligheter att komma fram till en rättvis fred. Utrikesministern Carl Bildts besök förstärkte ljusstrimman av hopp. Liksom det möte med den palestinske presidenten Mahmoud Abbas under ledning av talmannen som jag tillsammans med riksdagskolleger från övriga partier fick vara med om. Abbas talade om ”pro-peace”, att förmedla hopp och strök under hur angeläget det är att få komma till ett fredsavgörande utan fördröjning.

Min innerliga förhoppning är att omvärlden äntligen skall börja lyssna och föra dialog med varandra. Det är ju först då vi kan nå en lösning.

Efter 40 års ökenvandring behöver såväl israeler som palestinier komma till ro och få känna framtidstro och hopp. De måste kunna leva inom ”trygga och säkra gränser” och kunna använda sin kraft och energi på frågor som handlar om ekologisk, ekonomisk och social utveckling av sina länder.

Det är hög tid att politiska ledare medverkar till att en rättvis fred kommer till stånd.

Anita Brodén, riksdagsledamot folkpartiet liberalerna

